

Proloog

Een jaar geleden...

In een verre uithoek van het heelal, lichtjaren verwijderd van onze Aarde, vloog een imposant ruimtetuig in volle vaart naar zijn bestemming.

Het ruimtetuig, een oorlogsvloot van het Oriaans Verbond, was op weg naar Arkvaja; één van de laatste planeten in de gordel van Nibitar.

Aan boord van de vloot maakten de Oriaanse strijders zich klaar om de nacht door te brengen, eer ze de volgende dag zouden vechten op leven en dood.

In één van de kajuiten brandde nog licht. Het licht kwam uit de kajuit van Sam en Jill.

“Kom Jill, kom nu maar naar bed. Morgen zul je je energie meer dan genoeg nodig hebben,” zei Sam, terwijl hij het laken open spreidde langs haar kant van het bed.

Sam - met zijn vierentwintig lentes, de jongste leider van het Oriaans Verbond sinds het ontstaan ervan - werd zeven jaar geleden door Rydan speciaal uit één van de andere dimensies naar hier gehaald om het Oriaans Verbond te leiden. In die tijd was er na de dood van hun vorige aanvoerder, nood aan iemand die reeds meerdere veldslagen had meegemaakt en gewonnen.

In de zeven jaar dat hij bij het Verbond zat, bracht Sam planeten bij elkaar die zich vroeger gedroegen als water en vuur. Hij leidde, waar het kwaad zijn hoofd boven water stak, zijn troepen steeds moeiteloos en zonder problemen naar de overwinning. De jonge leider genoot hoog aanzien, mede doordat hij de problemen altijd op een menselijke manier aanpakte, en niet meteen voor een

gewelddadige oplossing koos.

Toch was Sam immer joviaal gebleven, een jongen van om de blok, wat hem door velen in dank werd afgenomen.

Hij liet geen kasteel op een hoge heuvel bouwen voor zichzelf. Nee, hij settelde zich in het dorp van de Oriaanse strijders, in een eenvoudige woonst, net groot en gezellig genoeg voor zichzelf en Jill.

Jill - luitenant bij het Verbond, en Sams vriendin - was uit hetzelfde hout gesneden, wat haar zeer geliefd maakte bij de volkeren van het Oriaans Verbond.

Vijf jaar geleden werd Jills thuisplaneet, Latana, compleet verwoest door het Cauronese leger dat terug herrezen was na duizenden jaren, en nog steeds oorlog en verderf probeerde te zaaien.

Ze was pas zeventien, maar verstandelijk al jaren volwassen toen de Cauronezen haar planeet onverwachts binnenvielen. Samen met haar broer, Jake, zat ze in het verzet. Slechts vier dagen duurde de oorlog. Doch, door hun grote aantallen kreeg het Cauronese leger de bovenhand in de strijd, en moest het volk van Latana pijnlijk toezien hoe hun eens zo mooie planeet werd verwoest.

Niemand had ook maar de kans gekregen om het Verbond te waarschuwen, aangezien Latana nog niet beschikte over een Oriaanse basis.

Jill vocht vol moed en met haat tegen het Cauronese leger, maar het kon niet baten. Nog voor zonsondergang wist hun vijand de planeet en het Lataanse volk helemaal te vernietigen.

Een toevallige vloot van het Verbond, op terugweg van een geslaagde opdracht, ving de Latanese noodsignalen op waardoor ze koers konden zetten naar de stervende planeet om te redden wat er te redden viel.

Net toen Karal, de aanvoerder van de Cauronese leger destijds, haar met zijn zwaard de genadeslag wilde geven, en ze haar ogen sloot om te gaan, kwam Sam als een reddende engel tevoorschijn, en plantte zijn dolk in Karals lichaam.

Enkel Jill en haar broer konden worden gered die dag. Maar ze

zouden er Sam eeuwig dankbaar voor zijn.

Jill en Jake waren alles kwijt. Gedreven door wraak sloten ze zich aan bij het Oriaans Verbond om er te vechten tegen hun aartsvijanden.

Een jaar later werd Jill ingelijfd bij Sams eenheid; een klein onderdeel binnen het Oriaans Verbond, maar een onderdeel gevreesd door ieder andere vijandige eenheid.

Ook haar broer voegde zich bij de kleine groep, en vond er Cammy, de liefde van zijn leven.

Jill en Sam waren sinds haar redding goeie vrienden geworden, en sedert drie jaar gelukkig samen.

“Nog even onze kajuit afsluiten, ik kom je zometeen vergezellen,” antwoordde Jill met een speelse glimlach die haar gezicht sierde.

Toen kwam ze bij Sam in bed liggen en kustte hem lief op zijn lippen. Een kajuit op een ruimteoorlogsvloot was niet luxueus en zeker niet de plaats voor een rustige overnachting, maar het was er op zijn minst gezellig voor het jonge koppel.

“Gaat het met je?” vroeg Sam.

“Morgen de slag die alles kan bepalen in de oorlog tegen de Cauronezen,” antwoordde Jill bedrukt. “Hopelijk halen we voor eens en voor altijd de overwinning, zodat ik eindelijk het verdriet om mijn ouders achter me kan laten.”

Sinds de dood van haar ouders had Jill een enorme haat opgebouwd tegen het valse leger uit Betegor, waar de Cauronezen heersten.

Net die haat boezemde Sam schrik in om haar morgen mee te nemen naar het slagveld. Jill was een goede luitenant, maar hoe goed ze ook was, niemand kon voorspellen hoe ze zou reageren, wanneer de schuldigen van al haar ellende voor haar zouden staan.

Nee, morgen zou Sam vechten voor twee, met ogen op z'n rug om Jills veiligheid te garanderen.

Bezorgd om zijn levensgezellin, de pijn aanvoelend die ze al jaren met zich meedroeg, kroop hij dichterbij de Latanese, en nam haar

stevig vast in zijn armen.

“Wat er morgen zal gebeuren weet niemand. Oorlogen zijn nu eenmaal onvoorspelbaar, maar toch ben ik er zeker van dat we er goed voor staan. De laatste maanden heeft het Verbond hen enkele malen zwaar toegetakeld, en de planeet waar morgen gestreden zal worden is ons niet onbekend, dus...”

Toen vond zijn angst terug een weg naar boven, waarna hij na wat aarzelen zijn zorg verwoordde.

“Jill, je weet dat ik je morgen niet graag meeneem naar de vlaktes van Arkvaja. Iets in mij maakt me bang, maar ik laat jou de keuze. Je haat tegen hen is groot en je wilt wraak... Echter, je haat is ook een slechte raadsheer...”

Nog voor Sam zijn zin kon afmaken, onderbrak Jill hem. Ze was blij dat hij haar keuze begreep, en stelde hem gerust terwijl ze haar hoofd tegen z'n schouder nestelde.

“Wees gerust, Sammy, ik haal geen heldendaden uit. Ik wil alleen die Cauronezen in het stof zien bijten... hen ten onder zien gaan, dat is alles.”

Sam herkende haar strijdvaardigheid en streekde Jills gezicht langs haar blonde lokken.

“Van zodra alles achter de rug is, gaan we op reis naar Calmina. Dat hebben we wel verdiend na de laatste weken.”

Sam wist hoeveel Jill van de waterplaneet hield. Ze waren er reeds geweest als vrienden, de hele week genietend van mekaars gezelschap.

Het was ook op Calmina waar ze voor het eerst toegaven aan elkaar dat ze wel meer voelden dan gewoon maar vriendschap.

Sam had zich zelfs voorgenomen dat wanneer ze nog eens naar de waterplaneet zouden gaan, hij Jill zou vragen of ze het Pact van Vertrouwen met hem wilde sluiten.

Ze rolde zich op Sam. “Naar Calmina, meen je dat echt?” vroeg ze opgetogen. “Herinner je onze laatste trip nog?”

“Hoe zou ik dat kunnen vergeten?” grijnsde Sam. “Die tropische baden waren enorm leuk.”

Jill gaf hem een dreun op zijn borst en keek plagend terug.

“Je weet wel wat ik bedoel.”

“Natuurlijk,” zei Sam, wegdromend in gedachten. “Die avond vergeet ik nooit meer...”

Tijdens hun reis had Jill - om Sam te verrassen - gezorgd voor een gezellig kampvuur op het strand, bij zonsondergang. Er was, op enkele vogels en zandkatten na, niets of niemand te bespeuren.

Ze had er lang op gewacht, maar die avond vond ze eindelijk de moed om Sam te vertellen wat ze voor hem voelde.

Toen ze verzeild waren in een romantische babbel, en ze het gepaste moment vond om hem te vertellen wat ze reeds een hele tijd verborgen hield, kwam Sam dichterbij haar toe, en kustte haar ten slotte.

Het moment waarop ze elkaar kusten mocht voor beiden eeuwig blijven duren.

Jill was opgelucht toen hij haar gevoelens beantwoordde. Ze was in tijden niet meer zo gelukkig geweest als op die avond.

Nu bevonden ze zich echter op de vooravond van het allesbeslissende gevecht tegen het Cauronese leger. Morgen zou ze haar ouders kunnen wreken, en morgen zou ze haar jarenlange verdriet achter zich kunnen laten...

De volgende ochtend heerste een gespannen sfeer onder de troepen. Het Orians Verbond bestond zoals gewoonlijk uit verschillende volkeren; zowel mensen, overgelopen Cauronezen, Calminox strijders en soldaten uit Sereksa.

De planeet waar de slag werd gestreden liet zich voornamelijk herkennen door zand- en rotsgebieden, maar hier en daar groeide toch wat vegetatie aan de oppervlakte.

Zoals gewoonlijk waren de strijders afkomstig uit Nexan de enigen die geheel ontspannen rond liepen.

Hun leider, Xvier, uitgedost in een metalen uitrusting met de weinig tot de verbeelding sprekende spreuk op zijn borstplaat: “Val dood, Xvier is hier!” kwam Sam toegewandeld.

“Ha, Sam! Vorige keer was de eindstand tien-twaalf, dus je staat twee punten achter. Wat zal het vandaag worden?”

Voor Xvier was oorlog een feest. Hij hield er zelfs een competitie op na om met medestrijders om het meest vijandelijke wezens neer te knallen. Maar hoe gehard en hoe ruw hij ook was, Xvier was naast het slagveld een liefhebbende man en vader voor zijn vrouw en kinderen.

“Tien-twaalf? Dat had je gedacht. Ik telde er veertien!” riep Sam grijnzend terug.

“Tssss, op Orion tellen ze wellicht anders dan op Nexan?” antwoordde Xvier, waarna hij Sam omhelsde als teken van hun broederschap, en beiden in een lach schoten.

“Hoe gaat het met je, Xvier?” vroeg Sam. “En hoe gaat het met je pasgeboren zoon?”

“Los van de oorlog, kan het niet beter. Ik ben een gelukkig man. Nu mijn dochter een kleine broer heeft... Ze straalt, evenals mijn vrouw Lesia. Je kunt je niet voorstellen wat het met je doet wanneer die kleine naar je lacht.”

Als een trotse vader glunderde Xvier. Ieder teken van hardheid die zijn gezicht sierde, verdween als sneeuw voor de zon wanneer de Nexaanse leider over zijn kinderen sprak.

“En met jou? Hoe gaat het met jou?” vroeg Xvier vervolgens.

“Met mij gaat alles goed, al zal ik blij zijn moesten we vandaag dat afzichtelijke leger uit Betegor definitief van de kaart kunnen vegen.”

“Die mening deel ik! Trouwens hoe houdt Jill zich een beetje? Ik kan me voorstellen dat deze slag haar zwaar valt.” Xvier keek de jonge admiraal vervolgens bezorgd aan.

“Ze houdt zich sterk,” zei Sam bedrukt. “Maar toch, de strijd vandaag is anders dan anders. Ik voel me er niet goed bij. Normaal gezien heb ik er alle vertrouwen in dat Jill niets overkomt, maar nu zal het vijandelijke legioen geleid worden door Kalth... “

“...die haar ouders?” vroeg Xvier voorzichtig.

“Ja, die Kalth,” zei Sam met een neerslachtig klinkende stem.

“Ook ik zal over haar waken, als het een troost kan wezen,” zei Xvier, waarna hij Sam een klopje op zijn schouder gaf.

Even later voegde admiraal Aleor zich bij het tweetal. Aleor behoorde tot het volk der Calminoxen; waterwezens die het ook op land prima konden vinden. Tevens was hij Sams beste vriend sinds die was aangekomen in hun dimensie.

Samen hadden ze vele watertjes doorzwommen; ontsnappingen uit vijandelijke kampen, het binnendringen in Cauronese ruimtetuigen en het tot ontploffing brengen ervan, alsook de avonden die ze zich niet meer herinnerden na een overvloed aan brandewijn.

“De eenheden staan paraat, Sam. We missen enkel nog een overgelopen Cauronese strijder die ammunitie moest halen, maar hij zal wellicht niet lang meer weg blijven.”

“Goed, Aleor,” zei Sam terwijl hij zijn handwapens voor een laatste keer controleerde. “Nu is het enkel nog aftellen geblazen.”

“Gaat het?” vroeg Aleor aan zijn vriend. “Je ziet er bezorgd uit.”

“Het gaat wel,” zei Sam zuchtend. Toen haalde hij diep adem. Een teken dat hij er helemaal niet gerust op was.

Even later kwam Jake zich bij het gesprek voegen. “Sam, een ogenblik geleden zijn de Flybots op verkenning gestuurd. Cammy en Jill volgen hen bij de inlichtingstroepen vanuit de Valk.”

Flybots waren kleine metalen wezens die vanaf grote afstanden vijandelijke linies konden observeren en ook in staat waren om indringers waar te nemen. De Valk daarentegen was een voertuig dat zich kon omvormen tot een kleine basis, die zorgde voor de communicatie tussen de eenheden op het strijdtoneel.

Op hetzelfde moment hoorde het viertal Cammy op de radio. “We hebben ze in het zicht!” riep ze luidkeels. “Enkel... dit geloven jullie nooit! Het Cauronese leger komt aangereden met slechts vier dozijn aan strijders!”

Het leger uit Betegor, of de Cauronezen zoals hun volk heette, waren een ras dat leek op de mens. Echter, hun huid was veel bleker of in sommige gevallen zelfs grijs. In plaats van ogen met pupillen en een gekleurde iris, kleurden hun ogen zo zwart als

loden knikkers.

In tegenstelling tot de mens waren het echter emotionele wezens, die er niet van terug deinsden om hun vijanden op de meest gruwelijke manier om te brengen, puur voor het vermaak.

“Vier dozijn?” vroeg Sam. “Wij zijn met een veelvoud daarvan!”

“Kortste strijd ooit dus!” viel admiraal Aleor hem in de rede terwijl hij in zijn handen wreef. “Voor de avond zijn we terug thuis.”

“Er is klopt iets niet. Wie stuurt er nu een handvol strijders tegen een leger als het onze? Dit moet een valstrik zijn,” mompelde Sam ongerust, waarna een onaangenaam gevoel hem overmande.

“Hun nieuwe leider Kalth is er ook bij,” zei Jill met een schokkende stem doorheen de radio. “Ze zijn slechts een honderdtal meter van ons verwijderd. Wat moeten we doen?”

“Goed,” zei Sam rustig. “Voeg jullie bij onze eenheid. Aleor, Xvier, bereid de manschappen voor!”

Een ogenblik later stonden de twee kampen pal tegenover elkaar. Kalth was ondanks zijn enorme minderheid zeer rustig, en grijnsde gemeen naar Jill en Jake.

“Weten jullie hoe jullie ouders hebben gesmeekt om hen te sparen?” riep Kalth spottend.

“Met dit zwaard heb ik jullie vader en moeder naar het o zo gelukkige hiernamaals gestuurd!” Verschillende ziellose wezens onder Kalths leger begonnen vals te lachen.

Jill hield zich sterk. Ze wilde zich niet laten intimideren door dat afzichtelijke beest. Het liefst van al zou ze haar pistool tegen zijn hoofd drukken om daarna zonder twijfelen de trekker over te halen. Haar onderlip begon te trillen, maar ze wilde zich niet laten kennen.

Jake kon echter zijn woede niet te baas, waardoor hij de Cauronese leider begon uit te schelden. Net voordat Jake wilde aanvallen, trok Monstro hem terug.

Hoe gedreven en moedig hij ook was, tegen Kalth zou hij niet opkunnen.

Sam voelde een behoorlijke woede opwellen. “Kalth op zijn laagst, precies zoals we hem kennen!” riep hij koel. “Zie je deze

dolk die naast mijn pistool hangt? Ik hoop je wellicht niet te vertellen wie ik daarmee enkele jaren geleden naar de hel zond?”

De gemene grijns op Kalths gezicht veranderde in een uiting van haat en razernij.

“Jij hebt de machtigste leider van het Cauronese volk afgenomen! Jij hebt mijn vader gedood! Daarvoor ga je vandaag de prijs betalen! Jij, samen met de rest van dat Oriaans samenraapsel!”

“Moest je vader niet zo’n monster zijn geweest, en het volk van Latana met rust hebben gelaten, dan had ik mijn dolk niet moeten planten in zijn rug!” antwoordde Sam zo vlug als hij kon. Op een vreemde manier voelde hij genoeg in de zin die hij uit riep.

“Jij hebt mijn vader afgenomen!” brulde Kalth. “Nu neem ik iemand dierbaars van jou af!” Kalth keek vervolgens naar de rechterkant van de Oriaanse linie, waar er net een overgelopen Cauronese strijder, die sinds kort meestreed met het Oriaans Verbond, zich bij Sams troepen voegde.

Plots wist hij wat er ging gebeuren. Deze slag was niet bedoeld om de volledige oorlog te beslechten. Dit was persoonlijk. Kalth zou Jill ombrengen.

Enkel en alleen daarvoor was hij met een klein aantal manschappen komen opdagen, om zo snel mogelijk weer te kunnen vertrekken.

De in de korte namiddag verdwenen Cauronees vocht niet ten dienste van het Verbond, maar streed onder Kalths vlag, als spion, en stond nu op het punt zijn afgrijselijke daad te volbrengen.

De valse strijder was slechts op enkele meters van Jill verwijderd. Alles ging zo snel, maar toch zo traag.

Sam stond iets dichterbij Jill en riep het uit. “Jill! Duik, die blekerd is een spion!”

De Cauronees trok zijn wapen en richtte het op de luitenant. Sam rende zo hard als hij kon en vol adrenaline naar haar toe. Toen sprong hij op. Alles leek een eeuwigheid te duren, al duurde het in werkelijkheid maar enkele seconden. Hij zag in die enkele seconden alle mooie momenten die hij met de luitenant had beleefd. Hij

hield van Jill en zou alles voor haar doen, ook de hoogste prijs betalen voor haar leven.

Toen Sam zich helemaal uitstreekte om Jill weg te duwen, hoorde hij twee schoten. Een fractie van een seconde later voelde hij iets in zijn buik en longstreek afschuwelijk branden. Hij was geraakt...

Meteen schoten enkele Oriaanse strijders de spion neer en werd het vuur geopend op de overige vijandelijke troepen.

“Dit is nog beter!” brulde de aanvoerder uit Betegor. “Kalth, het heerschap dat Sam overwon en ombracht!”

Gemeen lachend snelde de Cauronese leider weg, waarna een zwevend toestel hem oppikte en even later uit het zicht verdween.

Jill zakte in shock neer naast Sam. Ze sloeg de twee bloederige wonden gade en begon meteen te wenen.

“Jill... Jill...” fluisterde Sam, terwijl hij hevig naar adem snakte.

“Nee... nee... asjeblijft. Niet gaan, niet gaan!” smeekte Jill, toen ze zag dat een druppel bloed zich vanuit Sams mond een weg naar beneden baande.

“Ik kan niet zonder je... Doe me dat asjeblijft niet aan!”

Tranen van verdriet stroomden langs haar wangen naar beneden. Het Cauronese leger had haar ouders al van haar afgenomen. Waarom moesten ze nu ook haar levensgezel afnemen?

“Verdomme Sam, niet weggaan!” schreeuwde ze. “Blijf bij mij, niet weggaan!”

“Jill... dood hem... dood Kalth...” fluisterde Sam terwijl hij probeerde bij zijn bewustzijn te blijven.

Aleor zag dat zijn vriend een vogel voor de kat was. Zelfs hun geavanceerde geneeskunde zou hem niet meer kunnen redden. Toch wou hij zijn vriend niet zomaar laten gaan. “Haal een medic!” riep hij terwijl hij wees naar een groepje strijders aan de westelijke kant. “Verdorie, haal een medic!”

“Sam, ik hou van je!” zei Jill snikkend. “Ik zal hem doden Sam, maar ga asjeblijft niet weg!”

Op haar knieën zat ze op de grond, met Sams hoofd rustend op

haar benen. Met haar hand streelde ze zacht zijn gezicht. Ze wist dat het einde naderde, dit was het laatste moment dat ze met hem nog kon delen.

Voor Sams ogen verscheen een zwarte waas. Het leven stroomde langzaam uit hem weg, net als het bloed dat uit de twee schotwonden sijpelde.

Toen nam hij tenslotte Jills hand vast en met een hulpeloze blik keek hij haar aan.

“Ik...” probeerde hij te zeggen, maar door de pijn in zijn borst lukte het hem niet om zijn zin af te maken.

Jill trok Sam iets naar boven, en liet hem rusten in haar armen. Ze wiegde langzaam heen en weer. “Wat?” fluisterde ze zacht. “Wat wilde je zeggen?”

Sam slikte. Hij zoog een hap lucht naar binnen en probeerde haar enkele laatste woorden toe te spreken.

“Ik...” zei hij, “hou van je...”

Na een laatste zucht sloot hij zijn ogen. Hij was weg, weg naar een wereld waar levenden niet in staat waren om hem te volgen. Sam liet het leven, maar hij had het meisje waarvan hij het meeste hield, gered van een veel te vroege dood.

Jill drukte hem tegen haar lichaam, waarna ze het uitschreeuwde.

Sam was samen met haar broer, na de dood van haar ouders, de enige die nog zin gaf aan haar leven. Hij zorgde voor het licht aan het einde van de uitzichtloze tunnel. Maar vandaag had het Cauronese leger dat licht voorgoed uitgedoofd.

“Waarom?” tierde ze. “Het is niet eerlijk!”

Cammy, die zich op haar knieën liet zakken naast de luitenant, trok Jill tegen haar aan.

Ze wilde Jill hoopvolle woorden toespreken, maar net toen de eerste letter haar mond verliet, werd ze door droefheid bij de keel gegrepen, en begon met de luitenant mee te huilen.

“Het is niet eerlijk, Cammy!” riep Jill terwijl ze haar hoofd tegen dat van Sam wreef. “Waaraan heb ik dat verdiend? Hij mag me niet verlaten, niet nu!”

Jill was niet te troosten. Nadat ze haar thuis enkele jaren geleden, noodgedwongen moest ontvluchten, nadat ze haar beide ouders had verloren, werd haar grote liefde nu ook nog eens van haar afgenomen.

Ze weende, maar één ding wist ze zeker: Kalth zou ze eigenhandig afmaken, dat was haar belofte aan Sam...

1 - Raktar

Hedendaagse tijd...

Sinds de dood van Sam kreeg het Oriaans Verbond af te rekenen met enkele zware tegenslagen.

Verscheidene cruciale gevechten net na Sams dood werden wegens zijn afwezigheid verloren.

Het verdriet trof de Oriaanse strijders, waardoor ze ofwel vochten zonder moed, ofwel streden met haat.

De troepen van het Verbond waren hun grote leider kwijt en dat had zijn impact.

Tot er een oplossing uit de bus kwam, zou admiraal Aleor de Oriaanse troepen leiden, zo goed en zo kwaad als hij kon.

Aleor was sinds jaren Sams rechterhand en beste vriend geweest, tevens stond hij gekend als een goede krijgsheer.

Vele strategieën waren hem door Sam bijgebracht, maar zonder zijn vriend leek het net iets minder te gaan. Doch werkte Aleor keihard, het Oriaans Verbond leidend zoals Sam dat zou hebben gewild; rechtvaardig en op de eerste plaats om de zwakkeren te helpen.

Jill daarentegen werd verscheurd door eindeloos verdriet, waardoor ze de eerste maanden tijd nodig had om haar wonden te helen.

Haar leed zou nooit verdwijnen, maar ze probeerde de pijn te aanvaarden en leerde er op haar manier mee omgaan.

Verschillende hooggeplaatste raadslieden uit het Oriaans Verbond boden Jill hulp aan, om het lijden en verdriet wat draaglijker te maken. Echter, die hulp weigerde ze steeds.

Sams gaan zou ze op haar manier verwerken. Ze had niemand

nodig, dit moest ze zelf doen.

Wanneer het haar teveel werd, of ze zocht troost in een deugd-doende babbel, dan vond ze steun bij Jake en Cammy. Ook bij Aleor kon ze haar hart luchtten als het wat moeilijker ging, ze waren tenslotte allebei iemand verloren die nauw aan het hart lag.

Toen haar wonden na een tijd voldoende waren geheeld, besloot Jill het voorstel van Aleor aan te nemen.

Aleor had Jill gevraagd of ze het Verbond mee wilde leiden doorheen de donkere periode waardoor ze nu gingen. Opgeleid door Sam, was ze nu de krijgsvrouw die omwille van haar kennis en vechtkunst overal respect afdwong, waardoor ze een goede hulp kon zijn voor Aleor. Samen zouden ze het Oriiaans Verbond beter kunnen leiden.

Maanden verstreken. Klauterend klom het Verbond terug uit het dal waarin het gevallen was.

Dit was ook nodig, want door de verloren veldslagen werd het Cauronese leger alsmar groter en sterker.

Jill begon als rechterhand van admiraal Aleor, maar bleek al gauw zelf een uitstekende leider te zijn.

Haar inbreng en toedoen deden vriend en vijand versteld staan.

Aleor begreep haar missie; Jill zou Sams levenswerk afmaken en op een dag zou ze hem en haar ouders wreken. Dat was haar doel, en dat doel zou ze bereiken wat de prijs ook mocht zijn.

Van de stille avond genietend, zat Rydan in zijn tuin te mediteren. De tuin, begroeit met oosterse planten en vlinderbomen, straalde rust uit, waardoor het geen moeilijke opdracht was om naar het diepste van je ziel te reizen.

Plots lichtte Rydans PDC op. Dit apparaat kon je het beste vergelijken met een mobiele telefoon, zij het dan met evenveel functies als een hedendaagse computer.

Ietwat geërgerd stond hij op. Wie heeft mij nu nog nodig zo laat op de avond, dacht Rydan. Toen wandelde hij naar binnen en nam

zijn PDC vast.

“Met Rydan. Wie waagt het om nu nog te bellen?” vroeg hij met een vriendelijke doch meningsvolle ondertoon.

“Rydan? Met Raktar, je kunt niet geloven wat ik vandaag heb gevonden,” zei de opgewonden stem aan de andere kant van de verbinding.

Raktar, afkomstig van de planeet Tyrox, behoorde tot het reptielachtige volk der Torianen. Ooit was hij een befaamde geleerde, tewerkgesteld in één van de meest geprezen labo's van de planeet. In het bedrijf waar hij werkte zochten ze naar medicijnen tegen allerlei ziektes en virussen, tevens ontwikkelden ze lichaamsdelen voor soldaten die zwaar gewond raakten tijdens de strijd.

Raktar was echter niet de persoon die in de rij liep, laat staan luisterde naar een overste.

Hij nam het niet al te nauw met de regels en experimenteerde met zaken die het daglicht beter niet zagen.

Enkele medegeleerden dachten dat hij in de ban was van het occulte, en een middel zocht om de doden opnieuw tot leven te wekken.

Hiervan klopte natuurlijk niets. Raktar was allesbehalve geïnteresseerd in het occulte, zijn enige doel was de wetenschap een stap verder te zetten dan waar het nu al stond.

Echter, dit was niet de visie van het labo, waardoor ze hem vriendelijk bedankten voor zijn bewezen diensten.

Rydan daarentegen wist waartoe Raktar in staat was. De geleerde uit Tyrox leefde voor de wetenschap, de man niet in dienst nemen zou zonde zijn.

Hij werd echter niet ingelijfd in het Verbond, maar tewerkgesteld als Rydans persoonlijke geleerde.

Om die reden kwam Raktar praktisch nooit op Orion, waar het hoofdkwartier van het Verbond lag. De geleerde uit Tyrox kreeg zijn eigen lab toevertrouwd, per slot van rekening zou hij werken aan geheime projecten waar er best zo weinig mogelijk personen van afwisten.

“Je maakt me nieuwsgierig! Vertel me van je hebt gevonden,” antwoordde Rydan. Door het late uur waarop er werd gebeld, besefte hij dat Raktar hem niet zou storen voor een onbenulligheid.

“Ons experiment van enkele maanden geleden blijkt te werken!” zei Raktar opgewonden. Hij klonk zelfs zo enthousiast, dat hij bijna over zijn woorden viel. “Het werkt Rydan, we zijn er toe in staat!”

Rydan kon zijn oren niet geloven. Het meest controversiële project ooit begon zijn vruchten af te werpen.

Blij met de vondst, maar toch nog kritisch genoeg, stelde Rydan zich nog een prangende vraag.

“Ben je zeker dat het zal functioneren op grotere schaal, zonder dat het object labiel wordt?”

“Wel,” antwoordde Raktar. “Dit is nog nooit getest op iemand van vlees en bloed, maar de resultaten die ik te zien kreeg bij het rijzen van de zon zijn indrukwekkend.”

“Denk je het systeem te kunnen bouwen in enkele weken tijd, maar dan niet op Tyrox, maar hier op Orion?” vroeg Rydan geboeid.

“Enkele parameters moeten nog worden bijgestuurd hier en daar... Ook verscheidene onderdelen zullen genoodzaakt zijn te worden herbouwd, al zou dat geen problemen mogen geven om het systeem operationeel te maken. Rydan, je kunt niet geloven wat voor een gevoel er nu door mijn lichaam stroomt,” antwoordde Raktar, tevreden met het resultaat van vele maanden hard labeur.

“Goed dan Raktar, laat dit project nog even ons geheim blijven; ik roep de Cirkel der Raadsmannen bijeen zodat ik ons plan kan voorstellen. Een Oriiaans schip komt je zo vlug mogelijk oppikken, want Tyrox ligt in een verre uithoek van het heelal, dus zal het enkele dagen duren eer je op Orion aankomt. Raktar, nog één iets. Als dit blijkt te werken dan ga je de geschiedenis in, niet meer met de smaad die je lang geleden opliep, maar als een held. Als een genie!” zei Rydan, wetend dat zijn laatste zin veel betekende voor de geleerde.

Diezelfde avond lichtte Rydan de Cirkel der Raadsmannen in,

zodat ze de volgende dag een spoedoverleg konden plegen op Orion. Dit was nieuws van de bovenste plank, nieuws dat moest worden gehoord.

Aleor die nooit de tijd had gekregen om zijn verdriet te verwerken - hij moest tenslotte het Verbond leiden - voelde diezelfde avond de behoefte om te praten over het afgelopen jaar.

Hij moest zijn hart even kunnen luchten bij iemand.

Toen hij aankwam bij Sams woonst, waar Jill nog steeds woonde, zag hij geen beweging in het huis.

Nochtans was het reeds laat op de avond, maar geen enkel licht brandde. Ook de schemerluiken waren niet gesloten, dus Jill zou nog niet gaan slapen zijn.

Plots wist Aleor waar Jill zich bevond. “Hij meisje zit wellicht op de Sterrenheuvel. Arm ding,” dacht hij. De Sterrenheuvel lag net naast de basis van het Oriaans Verbond, op wandelafstand van het dorp waar de leden woonden.

Op die heuvel had je een prachtig zicht over het beboste gebied rondom de basis, en ‘s nachts deed enkel het maanlicht dienst als lantaarn. Het zicht van de hemel en zijn sterren was er fenomenaal mooi. Op diezelfde heuvel waren Jill en Sam vaak gekomen, om er van het landschap en elkaar te genieten.

Nu kwam vooral Jill er terug om, kijkend naar de sterren, tot rust te komen. Ze geloofde dat wanneer ze op de Sterrenheuvel was, Sam haar kon zien en haar aanwezigheid kon voelen.

Toen Aleor op de heuvel kwam, zag hij Jill zitten. Voorzichtig wandelde hij naar haar toe, tenslotte wilde hij haar niet laten schrikken.

“Mag ik erbij komen zitten?” vroeg Aleor rustig. Jill zei niets, maar klopte op de plaats naast haar terwijl ze vriendelijk naar hem lachte.

De glimlach op haar gezicht verborg het verdriet. Haar rode ogen verraadden dat ze had geweend.

Beiden zeiden een hele poos niets, maar Aleor nam Jill tenslotte

vast en wreef zacht over haar rug.

Hij was gekomen om te praten, maar hij zou dat niet doen. Wellicht had ze deze avond genoeg pijn geleden.

Na een tijd legde Jill haar hoofd neer op Aleors schouder, vervolgens nam ze zijn arm vast.

“Denk je dat Sam ons kan zien?” vroeg Jill terwijl ze haar blik op de sterren wierp.

Aleor wist dat Sam hen natuurlijk niet kon zien. De sterren waren zonnestelsels die bovenaan de hemel prijkten, planeten die bewoond waren.

Doch wou hij Jills houvast niet breken en zei: “Ja, ik ben er zeker van dat hij ons kan zien. Hoog boven ons, vanaf zijn fonkelende ster.” Jill glimlachte. “Dat denk ik ook, daarom kom ik hier graag.”

Aleor was ontroerd door wat Jill zei over zijn oude vriend. Ze zag Sam nog steeds even graag, en dat zou niet veranderen.

“Ik raak er niet overheen Aleor, maar heb er leren mee leven. Mijn Sam mis ik nog elke dag.” Jill klonk zelfzeker. Doch, Aleor wist dat ze zich sterk hield en niet wilde huilen door zijn aanwezigheid.

“Ik denk ook nog iedere dag aan hem. Toen hij hier nog was, lachend en vol levenslust, dan denk je er niet aan, een alledaags gebeuren. Pas wanneer het te laat is, sta je er bij stil en besef je wat hij betekende.” Aleor hield zich sterk, maar zag hoe moeilijk Jill het kreeg.

“Hé,” zei hij. “Je hoeft je niet in te houden omdat ik er ben.” Aleor keek Jill aan zonder verder iets te zeggen, zijn gezicht daarentegen sprak boekdelen.

Jills gelaat vertrok, waarna tranen zich een weg naar beneden rolden. Aleor omhelsde haar. “Laat alles maar eens los, meisje,” zei hij terwijl hij haar zacht streelde en probeerde te troosten.

Aleor sloot zijn ogen, want ook zijn verdriet om Sam overmande hem.

Het leidersduo zat er nog een hele tijd, elkaar troostend, elkaar steunend.

Toen de grote klok van op het plein zijn middernacht melodie speelde, besloten Jill en Aleor om naar huis te gaan.

“Laat me nog even meewandelen naar je thuis, dan weet ik dat je veilig bent aangekomen,” zei Aleor.

Jills woonst was een straat verder dan dat van de Calminox. Normaal zou ze het niet nodig hebben gevonden, maar nu liep ze liever niet alleen naar huis.

Toen ze beiden bij Jills thuis aankwamen, lichtte Aleors PDC op.

“Een bericht van Rydan. Vreemd, zo laat op de avond, of beter gezegd zo laat in de nacht. Er is een spoedoverleg gepland voor de Cirkel der Raadsmannen. Wij worden ook verwacht.”

“Er is vast iets gebeurd waardoor het dringend is?” vroeg Jill verontrust.

Aleor bleef echter kalm. “Moest het zeer dringend zijn, dan zou er nu overlegd worden, niet morgen pas. We zullen zien. Ik denk dat we beter gaan slapen nu, zodat we morgen op tijd kunnen vertrekken naar de basis.”

“Inderdaad, een goede nachtrust zal ons deugd doen. Maar, wil je me morgen oppikken?” vroeg Jill. “Dan hoef ik niet alleen te gaan naar het overleg.”

“Tuurlijk, geen probleem,” antwoordde Aleor glimlachend, waardoor er ook een kleine lach op Jills gezicht verscheen. Toen omhelsde hij Jill. “Slaap lekker en tot morgen.”

“Slaap zacht.”

Jill was opgelucht. Haar babbel met Sams oude vriend, ook als was het niet veel, had deugd gedaan.

De volgende ochtend pikte Aleor Jill op. De afstand naar de basis was niet ver, maar die dag waren de hemelsluizen opengezet. Het regende pijpenstelen, en wilden ze niet als doorweekte vodden voor de Cirkel der Raadsmannen verschijnen, dan was het verstandiger om met de wagen te gaan.

“Bedankt voor de babbel gisteren,” zei Jill terwijl ze de hoofdstraat in reden.

“Graag gedaan. Je weet dat je op mij kan rekenen als het even niet gaat. Voor jou maak ik tijd vrij.”

“Dank je, Aleor. Als ik iets voor jou kan doen...”

Toen ze bij de toegangspoort van de basis kwamen, zag Aleor dat de wachters niet in hun normale doen waren.

“Goedemorgen, admiraal. Goedemorgen, luitenant,” sprak één van de wachters hen toe. “Mag ik vragen wat er aan de hand is? De voltallige Cirkel der Raadsmannen is er. Staat er iets op til?”

“Moest ik meer weten van de samenkomst deze ochtend, dan zou ik het je zeker vertellen. Echter, ik weet evenveel als jullie op dit ogenblik,” antwoordde Aleor. Net als Sam maakte hij er geen probleem van om zijn manschappen in te lichten wanneer ze vragen hadden. Dit zorgde ervoor dat hij één van hen was, in plaats van de eenzame leider.

Aleor en Jill reden vervolgens verder naar het gebouw waar de raad werd gehouden. Aan de voertuigen en schepen op de binnenplaats te zien, was inderdaad iedereen van de Cirkel der Raadsmannen uitgenodigd.

Maar waarom worden wij ook gevraagd? Wat is er zo belangrijk dat zelfs wij erbij hoeven te zijn, dacht Aleor bij zichzelf.

Officieren van de hoogste wacht stonden beiden reeds op te wachten. “Gegroet, admiraal Aleor. Gegroet, luitenant Jill,” sprak de officier rechts van de ingang. “Zouden jullie zo vriendelijk willen zijn om ons te volgen?”

Het gebouw waarin de Cirkel der Raadsmannen samenkwam, werd praktisch nooit betreden door strijders uit het Verbond. Enkel de raadsliden van het Verbond en de Oriaanse koninklijke familie kwamen er geregeld samen om belangrijke zaken te bespreken.

Aleor was er reeds geweest voor zijn benoeming tot tijdelijke leider. Iets wat hij met veel tegenzin had gedaan. Tenslotte moest hij zijn vriend opvolgen. De één zijn dood... die spreuk had een wrange nasmaak bij hem.

Aleor en Jill wisten niet wat er zou gebeuren, dus lieten ze zich leiden door de officieren van dienst.